

Hosana

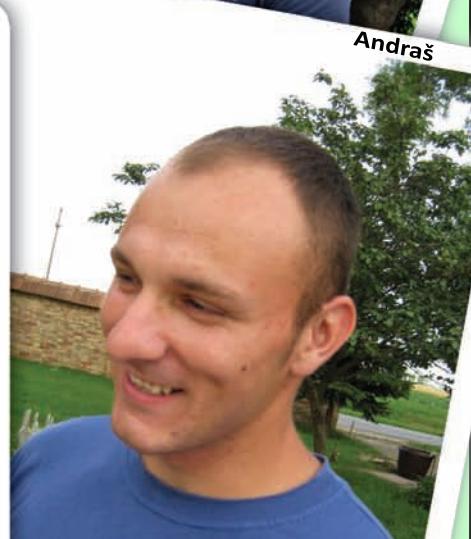
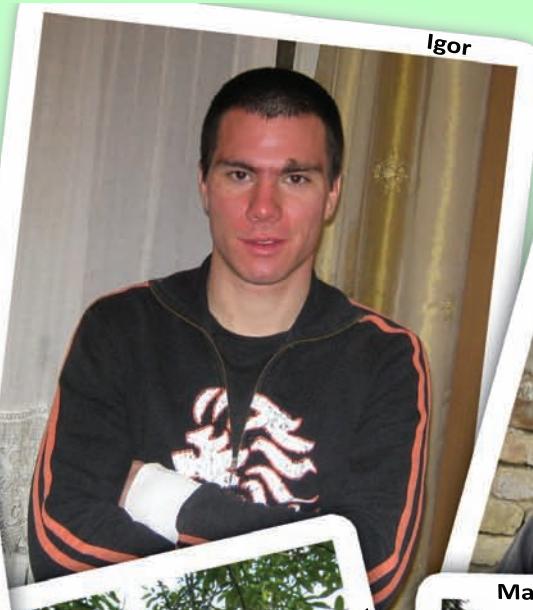
List Humanitarno-terapijske zajednice za pomoć ovisnicima - Hosana

Subotica - Stari Žednik - broj 3, godina I - Za Dan Zajednice, 07.07.2010.

BESPLATAN PRIMERAK

Treći rođendan Zajednice Hosana

IMPRESUM

Hosana

list Humanitarno-terapijske zajednice za pomoć ovisnicima - Hosana

Tromjesečnik

Osnivač

Humanitarno-terapijska zajednica za pomoć ovisnicima - Hosana

Izdavač

Humanitarno-terapijska zajednica za pomoć ovisnicima - Hosana

Urednik

vlč.dr. Marinko Stantić

Redakcija

Igor Tot-Horgoši
o. Vjenceslav Mihetec
Goran Wilhelm
Josip Josipović
štićenici Zajednice
kao i njihovi roditelji

Lektor

prof. Tatjana Njegomir

Fotoreporter

Drago Ganić

Tehnički urednik

Srđan Varo

Adresa

Beogradski put 436
24224 Stari Žednik

Kontakt

064/4616-394
064/9841-678

zhosana@yahoo.com
www.hosana.rs

Tisak

Rotografika - Subotica

Naklada

400 primjeraka

vlč. dr. Marinko Stantić
upravitelj Zajednice

Riječ urednika

Treći rođendan Zajednice "Hosana"

Bilo je to prije tri godine. Točnije, 07.07.2007. godine, kada se službeno otvorila i blagoslovila Zajednica za pomoć ovisnicima – Hosana u Starome Žedniku. Ideja je rođena svakako puno ranije. Bilo je to u ljeto 2003. godine, kada je potpisnik ovih redaka bio s prijateljem vlč. Ilijom Grgić, misionarom Krvi Kristove, u Medugorju (BiH). Tom prigodom, vlč. Ilija me je uveo u Zajednicu za pomoć ovisnicima – "Cenacolo". Božja Providnost je htjela da smo se ondje susreli sa štićenikom iz Sombora, Kristianom Marschanom, koji je posvjedočio o svom silasku u pakao droge, te kako se u Zajednici uspješno oporavlja. Moram priznati da sam tada prvi puta čuo da postoji ovakav vid pomoći ovisnicima. Kristian je tom prigodom govorio vrlo oduševljeno, uvjernljivo, sretno... Ostao sam fasciniran. Sve bi to ostalo na tome da naš sugovornik nije završio riječima koje i danas jako dobro pamtim: "Velečasni, ako se odlučite otvoriti ovaku Zajednicu u Vojvodini, znajte da nema još niti jedna, a potreba je velika!" Te riječi mi nisu davale mira.

Počeo sam posjećivati susrete koje je Zajednica "Cenacolo" organizirala. Ondje sam upoznao Subotičane, obitelj Egete, čija je kćerka bila u Zajednici. Zahvaljujući njima, bio sam redovit i na roditeljskim sastancima, te pratio sva zbivanja ove Zajednice. Uspio sam doći i do s. Elvire, koja je još 1983. godina prva došla na ideju da se na ovakav način ovisnici ostave svoga poroka te utemeljila Zajednicu "Cenacolo". Rekao sam joj da stojim na raspolaganju i da želim pokrenuti istu takvu Zajednicu i u Subotici. Obradovala se. No, izrazila je i svoje žaljenje, jer nije bila tada u mogućnosti otvoriti Zajednicu i u nas, jer se baš tada otvorilo osam ovakvih kuća u Argentini, pa mora nih "staviti na noge" – kako je sama rekla. Upravo tih dana, o. Karolj Harmat, franjevac iz Novoga Sada, otvorio je u Horgošu ovakvu Zajednicu, kao filijalu Zajednice "Milosrdni Otac" iz Medugorja, koja ima vrlo slična pravila kao i Zajednica "Cenacolo". O. Harmat je od vlč. Marka Forgića, duhovnika iz subotičkog sjemeništa, čuo o mom zanimanju za rad u Zajednici, pa me je pozvao za suradnika u horgoškoj Zajednici. Svesrdno sam to prihvatio. Uživao sam u tom radu. No, početkom 2006. godine, dobio sam premještaj iz Subotice za Sombor. To mi je otežalo rad, pa sam se zahvalio na toj funkciji. Ali, nije prošlo ni

puno vremena, Zajednica u Horgošu je prestala s radom. Uprava iz Međugorja me je zamolila da započnem s novom Zajednicom i da će mi oni u tome pomoći. Odugovlačio sam s otvaranjem kuće više od godinu dana. Očekivao sam (i još uvijek očekujem) rasterećenje ostalih dužnosti, jer rad u Zajednici traži kompletнog čovjeka. Ipak, na insistiranje roditelja, Uprave iz Međugorja, te sve veće liste onih koji su trebali Zajednicu, počeli smo s radom. Roditelji bivših ovisnika, točnije obitelj Zvezdana i Mire Kovačević iz Subotice, pronašli su lokaciju Zajednice u Starome Žendiku, a na moju molbu crkva iz Njemačke (dobrotvorna organizacija Katoličke crkve u Njemačkoj – "Renovabis"), dotirala je novac za kupnju tогa salaša. Tada je sve krenulo. Prva grupa momaka, njih osam, stiglo je iz međugorske Zajednice. Od njih su izabrani i prvi voditelji: Ivica Kovač iz Posušja, te Joško Rašić iz Imotskoga. Dvije godine ova je Zajednica učila hodati od međugorske Zajednice, kojoj se u međuvremenu pridružila i filijala Zajednica "Tau" u Starome Trgu, kraj Črnomeja u Sloveniji. Preko ljeta 2007. godine, bio sam na iskustvu u Međugorju u Zajednici, gdje sam učio pravila živeći i sam kao štićenik. Danas "Hosana" djeluje samostalno. Postavljen je i stalni voditelj Zajednice, Igor Tot-Horgoši, nekadašnji njen štićenik. Gospodin svojim blagoslovom prati rad "Hosane", jer ne bi nje danas bilo, da On to ne vodi. Teško je reći koliko je momaka prošlo kroz Zajednicu tijekom ove tri godine. Zbog velikog broja ovisnika, primio sam neko vrijeme nekolicinu štićenika u svoj stan u Somboru. Za mene su to bili milosni dani. No, ne i za njih. Blizina grada i česte posjete bile su momcima preizazovne. Pokušavali smo otvoriti filijala u Apatinu, no u njoj nije bilo uvjeta da bi zaživjela, pa se ubrzo i ugasila.

Sve te kušnje kroz koje je Zajednica "Hosana" prolazila, kroz koje prolazi i koja još nadolaze, učvršćuju njen rad i pokazuju da se radi ozbiljno, jer Sotona neće napadati ono što je već osvojio. Puno se pojedinosti događalo kroz ove tri godine, koje nije moguće sve opisati u par riječi. Stoga, ovaj časopis ima svoju važnost, jer, između ostalog, trga iz zaborava sva ona događanja koja čine rad ove institucije. Hvala svima koji su kroz ove tri godine pružili svoju ruku Zajednici "Hosana" i molili za njenu uspješnost. Neka vas sve nagradi dobri i milosrdni Bog!

VIJESTI

- U nedjelju, 21.03.2010. u Somboru, u župi Sv. Križ, bila je održana duhovna obnova za roditelje štićenika Zajednice. Duhovnu obnovu je predvodio vlč. dr. Marinko Stantić, upravitelj Zajednice.

- U organizaciji Caritasa Subotičke biskupije od 23. do 26.03.2010. u Gajevoj 50 bila je organizirana uskršnja izložba na kojoj su sudjelovali svojim rado-vima i štićenici Zajednice Hosana. Tom je prigodom od prodanih suvenira Zajednica skupila 4000 din. Hvala svima koji su dali svoj doprinos.

- Caritativni odjel Pastoralnoga vijeća dviju sombo-rskih župa sv. Križ i sv. Nikola Tavelić, na Cvjetnicu, 28.03.2010. godine, organizirala je prodajnu izložbu ručnih radova u zgradbi Njemačkoga saveza sv. Gerhard u Somboru. Od ove izložbe Zajednici Hosana je prikupljeno 16790 dinara i 18 eura. Hvala svima koji su nam pomogli.

- Na Veliki četvrtak, u župi sv. Križa u Somboru, u okviru obreda pranja nogu apostolima prema Isusovom primjeru, vlč. Marinko, upravitelj Hosane, ovaj je obred upriličio sa svih 12 štićenika Zajednice.

- Župa sv. Rok u Subotici je na Veliku Subotu, za vrijeme blagoslova hrane za Uskrs, organizirala i prikupljanje blagoslovljene hrane za štićenike Zajednice. Osim hrane, ovi župljani su darovali i svoj prilog u novcu (6000 din). Zahvaljujemo.

- Nikola Mirosavljev iz Subotice, štićenik Zajednice, u periodu od 05. do 19.04.2010. godine išao je na svoju tzv. drugu provjeru. Podsetimo: Nikola je u Zajednicu ušao 10.10.2007. godine.

- Program Hosane predviđa da roditelji štićenika, pri kraju njegova boravka, uđu u Zajednicu na 14 dana tzv. iskustva, radi boljeg suživota po završetku programa. Tako su od 06.04.2010. godine na ovome iskustvu bili Stevan i Jolika Farbaš, Sebastijanovi roditelji. Kažu da im je bilo predivno. Zašto im ne vjerovati?!

- Budući da je Boris Altuhov iz Subotice u Zajednicu Hosana ušao 05.10.2008. godine, na svoju je prvu provjeru otišao nakon Susreta 03.05.2010. godine. Na provjeri je ostao, kako Pravilnik Zajednice nalaže, punih 14 dana.

- I Tomislav Mrvelj je u proteklom periodu otišao 12.06.2010. na svoju drugu provjeru. Sve je to u svrhu ponovnog povratka u društvo, koji će uskoro nadoći.

- Sa danom Zajednice, Sebastijan Farbaš završava svoj program i vraća se društvenom životu. Sretno!

UPRILIČEN SUSRET

Program Humanitarno-terapijske zajednice za pomoć ovisnicima – Hosana nalaže da posjeta roditelja i bližnjih od štićenika nije uvijek dozvoljena, već Uprava, s vremena na vrijeme, organizira susrete. Takav jedan susret upriličen je 02.05.2010. u Somboru na oduševljenje svih nazočnih. Vedra atmosfera, nedvojbena radost, nije se mogla sakriti s lica momaka, njihovih roditelja i bližnjih, ali i prijatelja Zajednice.

Susret je započeo sv. Misom u crkvi Sv. Križa, koju je predvodio vlč. dr. Marinko Stantić, upravitelj Zajednice, uz assistenciju vlč. Čabe Kovača, đakona iz Subotice. Prepuna crkva vjernika, te biblijska čitanja i propovijed o ispravnoj ljubavi prema Bogu, bližnjima, kao i prema samome sebi, dodatno je uzveličala ovaj Susret. Sv. Misa je izravno prenesena na valovima Radio Marije.

ET RODITELJA SA SVOJIM SINOVIMA

Susret je nastavljen u ozračju druženja, ugodnim razgovorima, šalama, uz roštilj, te nezaobilazno fotografiranje. U raskošnom dvorištu župe, ganutljivo je bilo vidjeti roditelje sa svojim sinovima, kako nasamo, u odvojenom razgovoru, mole oprost jedni od drugih, za sav prethodni period života, kada je droga vodila glavnu riječ. U ovom međusobnom traženju oprosta, nije izostala niti po koja suza, koja se polako, ali sigurno pretvara u suze radosnice.

U poslijepodnevnim satima, program je nastavljen molitvom krunice, te svjedočanstvom Predraga Vidakov, bivšeg ovisnika, a sada štićenika Hosane. On je u kratkim crtama opisao svoj put silaska u ropstvo droge, te izlaska iz iste.

Dirljivo je bilo čuti potresno svjedočanstvo Sofije Miroslavljev, sestre štićenika Zajednice Hosana, koja je rasplakala mnoge sudionike Susreta. Ona je posvjedočila kako je Bog iskoristio problem droge da sve okrene na pozitivnu stranu. Po njenim riječima, upravo je zbog droge nastala harmonija života u njihovoј, tada teškoj obiteljskoj situaciji. Naime, dotadašnja nerazumijevanja, nesloge, udaljenosti jedni od drugih, sada je ujedinila pomoć i briga oko jednog njihovog člana, koji je postao ovisnik. Sada im Pravila Zajednice otvaraju pristup u jedan novi život, u kojem ne nedostaje nevolja, briga i patnje, ali na to sada gledaju prosvijetljeno, rješavajući sve to s puno ljubavi i međusobnom podrškom.

Ovo potresno svjedočanstvo, koje je prekinuto, jer ga Sofija nije uspjela od suza radosnica završiti, nadomješteno je duhovnim nagonvorom o. Vjenceslava Miheteca, karmelićanina, koji je sve ohrabrio i predocio važnost vjere u Boga, te rastumačio Božje gledište na čovjekove životne križeve. Pri kraju Susreta, Uprava je održala roditeljski sastanak.

Susret je završen u večernjim satima. Sudionici su se razišli radosni, sretni i ispunjeni, jer ništa ne može rastaviti one koji djeluju u Ljubavi.

D. G.

HVALA RODITELJIMA DA SU ME ZAUSTAVILI NA VRIJEME

Hosana: Vrlo si mlad. Imaš svega 22. godine, a već je iza tebe iskustvo silaska u carstvo droge, te dizanje iz tog poroka kroz Zajednicu u kojoj si boravio u periodu od polovice 2006. do polovice 2009. godine. Kada si se počeo drogirati? Kako je sve to počelo?

Marko: Počeo sam sa svega 14 godina. Razlog mi je bio povećati džeparac. Uz to, na-dovezalo se loše društvo, moja radoznalost i sl. Jednostavno, htio sam biti nešto posebno! Unijeti neku novost u moj život.

Hosana: U Zajednicu za pomoć ovisnicima ušao si maloljetan. Imao si svega 17 godina. Vrlo brzo si zaustavljen na putu droge. Kako to da si tako brzo stao i prihvatio Zajednicu? Iskustvo je većine ovisnika da tek po uzimanju heroina, najopasnije droge, prihvate ući u Zajednicu?

Marko: Iako sam bio vrlo mlad i ja sam došao do heroina. U Zajednicu sam pristao ući, ali sam imao cilj ostati samo oko godinu dana. Jako teško sam prihvatio njena pravila. Bilo mi je jako čudno i teško. Sve mi je bio novo, u svemu je bilo nekakvog reda, što ja u prethodnom periodu života nisam imao! No, kako je vrijeme prolazilo, shvatio sam da sve to ima smisla i da mi tih godinu dana koje sam planirao provesti u Zajednici nije dovoljno.

Hosana: Pošto si mlad, željan života, ne plašiš se da imaš još vremena ponovno vratiti se starom načinu života?

Marko: Nemam se čega plašiti. Kroz tri godine boravka u Zajednici uspio sam posložiti stvari u svojoj glavi, očistiti se od krivih razmišljanja. Jasno sada znam što smijem, a što ne. Stoga, nemam potrebe za strahom. Naravno, život je pun iskušenja, ali zahvaljujući Zajednici naučio sam se boriti i izboriti s tim.

Hosana: Imaš li podršku u toj borbi?

Marko: Naravno. Imao sam i prije, ali ih nisam želio slušati. Danas svaku podršku od svojih najmilijih (roditelja i šire rodbine) čujem jasnije nego što je to bilo prije Zajednice! I oni su sada svjesniji moje prošlosti, pa kao da smo sada bliži jedni drugima .

Hosana: Majka ti je ugledna medicinska sestra, a otac uspješni službenik. Kako to da se nisi opredijelio medicinskim putem riješiti svoj problem, već putem Zajednice?

Marko: To je već malo teže pitanje za mene. Ne mogu Vam točno reći zašto je to tako bilo, jer mi je tada droga često blokirala razmišljanja. Ali, koliko se sjećam, upravo je majka bila prva protiv takvog vrsta oporavka! Ona je to smatrala gubljenjem vremena. Bila je svjesna da se medikamentima vrši samo zamjena za drogu, a da u tome nema pomoći. Umanjila bi mi se agonija i produžila, ali ne i riješila.

Hosana: Očito zahvaljuješ roditeljima, osobito majci, da si zaustavljen na vrijeme.

Marko: Ne samo majci, nego i ocu. Oboje su sudjelovali podjednako u tome. Jedno sigurno znam: da me nisu tada spriječili, ne znam gdje bi mi bio kraj. Stoga im danas od srca hvala na svemu! Ujedno molim oprost za sve zlo koje sam im nanio.

Hosana: Ovo je divno rečeno. Možeš li nam pobliže objasniti kako je išlo to sprečavanje koje si spominjao? Na koji način su te zaustavili u narkomaniji na vrijeme?

Marko: U to vrijeme, kada se sve to odigravalo, već sam bio pri kraju moći. Nisam više mogao ni psihički, ni fizički takav život podnijeti. I roditelji su već tada zapazili da se sa mnom nešto čudno događa, a budući da mi je mama medicinar, simptome narkomana je lako otkrila. Analiza urina je sve potvrdila.

Hosana: Prošlo je više od godinu dana od kada si završio Zajednicu. Kako se osjećaš?

Marko: Super. Živim sasvim drugačijim životom od onoga koji sam imao prije. Trenutno sam na odsluženju civilnog vojnog roka, a uz to i vanredno završavam Srednju ekonomsku školu, provodim se...

Hosana: Bio si u prvoj ekipi momaka pri otvaranju Zajednice Hosana u Žedniku. Tvoji su roditelji čak i pronašli salaš u kojemu su sada štićenici. Završetak boravka jednoga štićenika potvrđuje se slavljem blagoslova. Nakon osamostaljenja žedničke Zajednice od matične kuće u Međugorju, Uprava Hosane je odložila čin blagoslova. Ova Zajednica više ne daje blagoslov odmah po završetku trogodišnjeg programa, nego tek nakon godinu dana po izlasku.

Marko: Smatram da je to dobro. U tih godinu dana se vidi kako se dotični momak snašao u društvu, je li mu potrebna još nekakva pomoć i slično.

Hosana: Što je to blagoslov i što on tebi predstavlja?

Marko: Blagoslov je svečani čin proslave završetka odvikavanja od ovisnosti. Taj čin podjeljuje svećenik, koji, po zazivanju Boga, blagoslovljenoj osobi želi Božju zaštitu, uspjeh i sreću na duhovnom i materijalnom polju.

Hosana: Tebi za Dan Zajednice, točnije 03.07.2010. godine, predstoji blagoslov. Što to tebi osobno predstavlja?

Marko: Blagoslov mi znači pečat na diplomu. On mi daje osjećaj da sam nešto završio uspješno. Ujedno mi daje i sigurnost da će se i Bog, zajedno sa mnom, boriti kroz život. Ovim činom kao da mi Bog potvrđuje da se mogu očuvati od ovisnosti kroz daljnji život.

Hosana: Koji su ti daljnji planovi u životu?

Marko: Po završetku vojske, te Srednje škole, planiram upisati Višu ekonomsku školu u Subotici. Posao mi se nazire u struci, pa se želim za to osposobiti diplomom i svakako znam. Potom želim u dogledno vrijeme zasnovati obitelj. Uglavnom, sve su to planovi koje ima svaki drugi mladić, mojih godina. Ništa posebno...

Hosana: Želimo ti da se sve tvoje dobre nakane ostvare. Hvala na razgovoru.

Marko: Hvala. Svako dobro svima.

Razgovarao: Josip Josipović

Svjedočanstvo bivšeg ovisnika

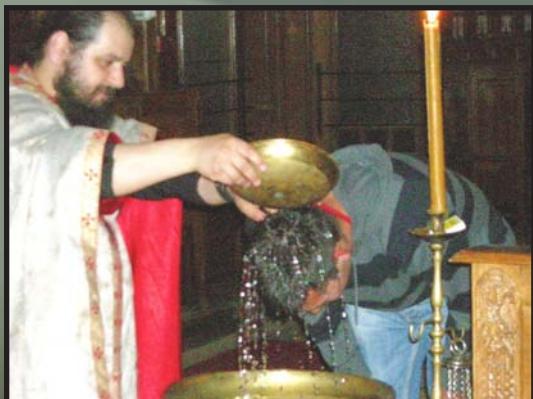
Praznina života tražila je nešto novo

Zovem se Tomislav Mrvelj. Iz Stare Moravice sam. Imam 26 godina. Kao dijete, bio sam miran i niti malo problematičan. Do četvrtoga razreda osnovne škole išao sam u mađarsko odjeljenje. Od petoga nadalje u srpsko. Bio sam primjeran učenik. Rođen sam i živim u četveročlanoj obitelji koja nikada nije imala velikih problema. Majka i otac su zajedno, slažu se i nikada nisam zapazio da su se svađali. Imam sestru, četiri godine mlađu od sebe. Ona mi je najdraža osoba na svijetu!

U sedmom sam razredu osnovne škole prvi put zapalio marihanu. Nažalost, osjećaj koji je marihuana stvorila u meni, svidio mi se. Uzeo sam je iz čiste radoznalosti. Imao sam previše slobodnog vremena, nisam znao što će sa sobom, pa sam tražio novine. Nije prošlo puno vremena, ta mi je trava postalo svakodnevicom. Više mi nije

pričinjavala nikakvo zadovoljstvo, pa sam tragao za novim avanturama, nečim "boljim". Krenuo sam u Srednju ekonomsku školu u Subotici. Nije mi se ondje svidjelo, pa sam prešao u Građevinsku. Da ne bih morao putovati svakodnevno preko 30 km, roditelji su mi kupili stan. Tako sam počeo živjeti bez roditelja, što mi je otvorilo mogućnost slobodnije uzimati svoj porok. Mlad, pun života, značajljan, bez obaveza, potpuno slobodan i bez kontrole, počeo sam posjećivati noćne klubove i kafiće. Tu se dogodio i kontakt s alkoholom, a ubrzo i prvi susret s ecstasy tabletom. Ona mi je dala snage i lažan osjećaj zadovoljstva. Naravno, ništa sporije nisu došle i ostale vrste

Kršten Mario Peinović

U srijedu, 26.05.2010. godine, u 16,00 sati, u Pravoslavnoj crkvi Uznesenja Gospodnjeg u Subotici, otac Dragan Stokin krstio je Maria Peinovića, štićenika Zajednice Hosana. Na obredu krštenja, uz nazočnost većine štićenika Zajednice i Uprave, te Marievih bližnjih, sudjelovao je i đakon iz Sombora Mladen Glušac sa suprugom. Mario je odluku o krštenju samovoljno donio. Neka Gospodin blagoslovi njegov život i čuva ga od svakoga zla, a na tom putu podržavat će ga i njegov kum Nikola Mirosavljev.

droga. Noćni život i techno žurke, postaju mi oopsesija i zajedno s drogom, postaju jedino zadovoljstvo u životu. Nisam bio svjestan da me taj put vodi u tamu. Bio sam uvjeren da mogu kontrolirati sebe. Ipak, ponovno sam osjećao prazninu. Tražio sam nešto novo, jače, nešto što će me ispunjavati. Bio je to heroin. Uzimajući ga, vidno sam uništio zdravlje. Dobio sam rane po grlu, krvarenje unutar stomaka. Nisam mogao jesti ništa osim kašaste hrane. Sa svojih 20 godina, imao sam svega 48 kg. Heroin je tražio svoje, a da bih to sebi priuštio, bio sam prinuđen krasti, otimati... To me je navelo da lažem. Roditelji su me uhvatili koji puta u laži, pa su polako gubili povjerenje u mene. U više navrata sam se pokušao oslobođiti droge. Nije mi uspijevalo. Izdržao bih najviše do mjesec dana, a onda opet po starom. Priznao sam roditeljima, pa smo potražili pomoć neuropsihijatra. Uz njihovu najbolju volju, nisu imali trajno rješenje za moj problem. Dobio sam lijekove koji su mi došli kao zamjena za heroin. Sve je to trajalo dok nisam došao do prvog dilera droge. Roditelji su bili nemoćni. Od prijatelja su čuli za Zajednicu za pomoć ovisnicima. Pristao sam ući u Zajednicu, ali sam u srcu ipak bio van nje. Razmišljao sam ostati samo neko kratko vrijeme. Po dolasku u Zajednicu, ugodno sam se iznenadio vedrinom štićenika na kojima nisam uopće mogao zapaziti da su nekada koristili narkotike. Zajednica pruža pomoć molitvom, radom i razgovorom. Poprilično sam se mučio s molitvom. No, vremenom sam duhovno rastao jer sam u kapelici znao iskreno, iz srca, vapiti Bogu za pomoć. Osjećao sam svoju nemoć, pa sam se sve više Njemu prepuštao. Tada sam prvi put, iskreno, molio. Čitajući Bibliju, uz tumačenje kompetentnijih, osjećao sam se prihvaćenim, voljenim od Boga. To mi je davalо nadu. Bio sam vedriji, sretniji. Upoznavao sam sebe. Ostali momci koji su sa mnom u Zajednici, također su me podrili i pomagali mi. Tako se stvaralo iskreno prijateljstvo. Sada se međusobno potpomažemo, ukazuјemo jedni drugima na propuste, živimo iskreno i radosno.

U Zajednici sam već dvije i pol godine. Sa sigurnošću mogu reći da sve što sam uspio u Zajednici, postigao sam zahvaljujući klečanju u molitvi. Bogu zahvaljujem da sam u Zajednici i svima koji su mi omogućili da u nju uđem.

Kroz teškoće do radosti

Igor je kao mali bio veselo i radoznalo dijete. Za razliku od starijeg brata Tibora, uvijek je želio biti u centru pažnje, u svemu prvi. Njegov neobuzdan duh i smjelost u pozitivnom smislu, doveo je do toga da ima zapažene rezultate u sportu. Trenirao je džudo. Njegov napor da u svemu bude prvi i najbolji rezultirao je time što je svoju spretnost i snagu iskoristio i u društvu koje je izabrao u pubertetu. Bio je najbolji među lošima. U školi se tukao i pravio probleme, za koje sam ja saznao tek puno kasnije.

Majka je vodila računa o djeci, dok sam ja radio. Štitila ga je i nije me obavještavala o stvarima koje se s njim događaju. Sama je pokušala izboriti se sa njim. Nakon dosta godina, prvi put sam od starijeg sina čuo da je Igor već u osnovnoj školi bio problematičan. Kada mu je majka oboljela na bubrege, pala je u tešku depresiju i počela piti alkohol u većim količinama. U kombinaciji sa lijekovima, to je bilo kobno. Obitelj se raspadala. Radio sam sve više, a svađe u kući su bile sve učestalije.

Kada mi je žena tragično preminula, ostao sam sâm sa djecom.

Nisam htio prihvati da Igor ima ozbiljnih problema. Imao je loše društvo, često je izbivao iz kuće, što sam ja pripisivao pubertetu i normalnom ponašanju muškog tinejdžera. Dok su se Igorovi problemi gomilali, ja sam zatvarao oči i radio sve više. Teške devedesete bile su dobro pokriće za to. Djeca su rasla, a sa njima i njihove potrebe.

Moji sinovi su različito podnjeli tragičnu smrt svoje majke. Stariji je plakao i bio neutješan, a mlađi nije pustio ni suzu. Zatvorio se u sebe. Nedugo zatim, počeo je izbjegavati susret sa mnom, sasvim se otuđio. Mislio sam da je to zbog smrti majke. Danas znam, da je već tada uzimao neke droge, da je tumarao sa lošim društvom, da je izostajao iz škole i da mu je strina jedva pomogla da završi drugi razred srednje škole. Naime, nakon majčine smrti, strina ga je uzela pod svoje, učila sa njim, išla na roditeljske sastanke. U trećem razredu srednje škole više ni ona nije mogla utje-

cati na njega. Oteo se. Napustio je školu i izgubio se u sivilu velikog grada. Kroz maglu droge i nestvarnu sliku svijeta, Igor je tonuo sve više. U školu nije isao, zaposlio sam ga, ali je to jako kratko trajalo. Istina je izbila na vidjelo. Igor se drogira!

Ništa nisam znao o drogi kao bolesti. Mislio sam da se to može dogoditi samo nekoj drugoj djeci, nekim drugim roditeljima. Smatrao sam da je to kod dokone djece samo hir za dokazivanjem. Mislio sam da će ga razgovorom i sa više zalaganja moći odvratiti od te opake pošasti.

Uslijedili su razgovori. Poricao je sve. Kada je došlo do toga da je završio u bolnici, više nije bilo skrivanja. Karte su se otvorile. Priznao je da se drogira i obećao da će prestati po izlasku iz bolnice. Nije prestao. Iz vojske su ga otpustili zbog droge. Počele su krađe, prijestupi... Kola su krenula niz brdo. Strina je počela intenzivno tragati za Zajednicom koja može riješiti program s narkomanijom. Bilo mi je strašno. Nisam mogao priznati sebi, a niti drugima, da mi je sin ovisnik.

Nakon par godina, iscrpljen problemima sa Igorom i njegovim postupcima, jednostavno sam ga izbacio iz kuće. Bilo je to užasno vrijeme. Izgubio sam potpuno povjerenje u njega i emocije prema njemu. Bilo je poražavajuće. U afektu sam mu rekao stvari koje nitko nikom ne bi smio kazati, niti poželjeti. Igor je navraćao kući s vremena na vrijeme, i to onda kad sam bio na poslu. Uzimao je stvari iz kuće i prodavao sve što je mogao. Znao je prespavati u šupi sve dok ga ujutro ne zateknem i istjeram.

Kada je posljednji put pao na najniže grane i izudaran, prljav i gladan potražio pomoć od strine, oni su ga primili. Postavili su mu uvjet da pristane da se očisti od droge i da ode u Zajednicu Tau u Horgošu, koju su mu našli.

Kada je otišao u Horgoš, nakon par nedjelja je pobjegao i vratio se kući. Znao sam što trebam raditi. Vratili smo ga još

istu večer. Rečeno mu je da ga nitko neće pustiti u kuću, dok se ne izliječi i dok Zajednica ne da blagoslov da je spreman za novi život. Nakon osam mjeseci ta je Zajednica, nažalost, prestala s radom. Opet smo bili na početku. Bojao sam se da će ponovo uzeti drogu, a trebali smo naći drugu Zajednicu koja će ga primiti što prije. I našli smo je! Igor se po zatvaranju Zajednice u Horgošu odmah preselio u Zajednicu Hosana, u Starome Žedniku.

Za osam mjeseci se život u kući promijenio. Još u vrijeme kada je Igor padaо sve niže, upoznao sam sadašnju suprugу, koja je bila od prvog dana uz mene, upoznata sa svim problemima vezanim za Igora. I kod ljekara ga je vodila. Bila mi je podrška i kada je Igor otišao u Zajednicu. Tada, nakon osam mjeseci, živjela je kod nas u kući sa svojim malim sinom. Sprovedla je radikalne promjene u kući, ujedinila nas za stolom i uspjela vratiti harmoniju u obitelji. Sa starijim sinom sam uspostavio dobar odnos i sada skladno živimo. Opet se čuje smjeh u kući.

Uz veliku pomoć, podršku i zalaganje vlč. Marinka, voditelja Igora i svih ljudi dobre volje, uz miran obiteljski život i harmoničan brak sa Violetom, vraća mi se nada da će se i Igor uklopiti i uspeti nastaviti svoj mladi život daleko od droge. Zajednicu i roditelje, čija su djeca u Hosani, prihvatali smo kao dio nas i zahvaljujući zalaganju rukovodstva, počinjem gledati na svijet drugim očima. Učim se vjeri, nadi, strpljenju i praštanju.

Danas otvoreno pričamo o problemima ovisnosti i svoje iskustvo prenosimo mlađim roditeljima koji su uplašeni, ljuti i frustrirani, baš kao što smo i mi bili. Vjerujemo u program Zajednice i u izlječenje djece uz pomoć lijepе riječi, rada i vjere u Boga.

Tibor Važonji s Violetom

Pitali smo štićenika Zajednice

Koliko si svjestan svoje stvarnosti?

Danas imam dojam da sam u potpunosti svjestan svoje stvarnosti. Prije ulaska u Zajednicu za pomoć ovisnicima ni to nisam mogao reći, iako sam tada mislio da sam potpuno svjestan svoga stanja, svoje stvarnosti. Umišljao sam tada kako znam kontrolirati svoje stanje, kako znam što radim. Međutim, nisam drogu držao pod kontrolom ja, već ona mene. Otkako sam u Zajednici Hosana, uvidio sam da tada nisam imao zdravu svijest, jer da sam ju imao, ne bi me ovdje dovela. Prije sam znao mnogima govoriti da ja najbolje znam što radim i da se ne treba nitko brinuti za mene. Ta, punoljetan sam! Neosnovani egoizam i nezdravi ponos, prikrivali su mi moje stvarno stanje. Nakon nekog vremena provedenog u Zajednici počeo sam shvaćati gdje sam pogriješio i postao sam svjestan sebe i svoje stvarnosti koja sada niti malo nije lagana. Sada moram živjeti sa sviješću da sam se nekada drogirao, te zbog nje mnoge oštetio, povrijedio, blatio samoga sebe... Naime, kada sam bio pod utjecajem droge, ona me je navela činiti mnoga zlodjela zbog kojih se danas stidim (otmice, laži i sl.). To sam činio ne samo nepoznatima, već i meni bliskim i dragim ljudima. Živjeti u toj stvarnosti, u današnjem svijetu, jako je teško.

U Zajednici me uče da s vjerom u Boga mogu prijeći i tu barijeru, jer imamo za Boga milosrdnoga Oca, koji je spremam sve oprostiti onome koji se istinski kaje i želi promijeniti svoj nekadašnji način života. U isповједi sam već dobio oprost svojih grijeha, a spremam se s Bogom okrenuti list života i drugačije živjeti. Zbog toga sam u Zajednici. Želim živjeti jedan miran, obiteljski život koji, istina, puno zahtjeva, ali puno i daje. Ujedno, molim od Boga snage za to, jer bez Njega vjerujem da će mi se opet zatamniti vlastita stvarnost. Tako opet neću moći pravo vidjeti sebe i dalje napredovati. Isto tako, vjerujem da mi je sam Bog dao ovu čistu svijest, kako bih mogao razmišljati zdravo.

Igor Važonji

Pitali smo roditelja štićenika Zajednice

**Kako ste doživjeli
svoga sina na Susretu 02.05.2010.?
Koje promjene ste na njemu zapazili?**

Susret sa sinom, kojega nisam imala prilike vidjeti pet mjeseci, meni predugih, bio je dirljiv i nježan. Nisam uspjela zaustaviti suze. Te suze su u početku bile zbog perioda koliko se nismo vidjeli. No, kasnije su se one pretvorile u suze radosnice, jer se na mom sinu Veljku, vidjela ogromna promjena. Nije mogao sakriti vedrinu i nedvojbenu radost. Zračio je pozitivnošću. Njegov prekrasan osmjeh, kojega još i danas imam pred očima, liječi me i tješi. Nakon dugo vremena, još od vremena prije perioda drogiranja, vidim da je sada pun energije, pun života i neke smirenosti. Možda će netko pomisliti da je to samo maska. Analizirajući ga, uvjerena sam da ta stabilnost nije samo izvana. Svakako da, kao majka, gajim u sebi neke posebne osjećaje prema svome sinu. No, njegova sigurnost u sebe mogla se osjetiti. Uželjela sam se već ovakovog trenutka.

Kada sam svoj pogled svrnula i na druge majke iz Zajednice, zapazila sam da se moj sin nalazi u vrlo ugodnom društvu. Takvo prijateljstvo, međusobna povezanost, spremnost za pomoći, toliko osmjeha, vedrine, šale – nisam odavno doživjela.

Radmila Ivanišević

Otajstvo – Što je to?

U svagdašnjem govoru s riječju otajstvo se susrećemo se često. Ukoliko ju susrećemo, naći ćemo ju u liturgijskim slavlјima Crkve. I to u navještaju Božje Riječi. Ne toliko u evanđeljima, koliko u poslanicama sv. Pavla. Tako na primjer: »I pristupe učenici pa ga zapitaju: "Zašto im zboriš u prispodobama?" On im odgovori: "Zato što je vama dano znati otajstva kraljevstva nebeskoga, a nijima nije dano. Doista, onomu tko ima dat će se i obilovat će, a onomu tko nema oduzet će se i ono što ima. U prispodobama im zborim zato što gledajući ne vide i slušajući ne čuju i ne razumiju."« (Mt 13,10-13). Ovdje Isus sam tumači riječ otajstvo.

Riječ otajstvo u sebi krije riječ tajna. Postupkom otajivanja tajna se otkriva i postaje otajstvo. Isus govori o otajstvima kraljevstva nebeskoga. Za njegove apostole to nisu tajne, jer im je on sam otkrio. Za njih su to otajstva. Za mnoštvo slušatelja to su još uvijek tajne, pa im on radi toga govori prisподобе, poučne primjere. Kako bi sami otkrili tajnu kraljevstva nebeskoga on im govori priču: o sijaču sjemena, o kukolju, o gorusičinom zrnu... Shvaćajući te priče oni dolaze do otajstva kraljevstva nebeskoga. Tako to za njih više nije tajna, nego otajstvo. Nešto što je otajeno. Nešto s čega je skinut veo.

Crkvi u Efezu sv. Pavao piše ove riječi: »Stoga će čovjek ostaviti oca i majku da prione uza svoju ženu; dvoje njih bit će jedno tijelo. Otajstvo je to veliko! Ja smjeram na Krista i na Crkvu.« (Ef 5,31-32). Tajna prve rečenice, uzete iz Knjige Postanka, je čovjek. On je otkiven u drugoj rečenici. To je Isus Krist. Govor je o prвome i drugome Adamu. Isus Krist je ostavio Oca i pri-onuo uz Crkvu. Zato i kaže sv. Pavao: »Ja smjeram na Krista i na Crkvu!«

Nadalje, riječ otajstvo susrećemo u euharistijskom slavlju u središtu euharistijske molitve kad svećenik kliče: »Otajstvo vjere!« Okupljena zajednica odvraća usklikom. »Tvoju smrt Gospodine naviještamo! Tvoje uskrsnuće slavimo! Tvoj slavni dolazak iščekujemo!« Taj usklik je kratka ispunjavač vjere. Nakon pretvorbe na oltaru je uistinu onaj koji je za nas podnio muku i smrt na križu, onaj koji je uskrsnuo i onaj kojega, hraneći se nje-

govim tijelom i krvlju, vođeni njegovim Svetim Duhom, očekujemo. To je otajstvo, istina koju na oltaru, očima vjere, gledamo i koju javno pred svima isповijedamo.

Naš vjernički hod od njegova uskrsnuća i uzašašća na nebo Isus je obilježio znakovima svoje prisutnosti, po kojima će ostati s nama u sve dane do svršetka svijeta. I te znakove zovemo otajstvima. Moguće su nam poznatiji pod latinskim imenom sakramenti. Tako govorimo o sedam svetih sakramenata. To su istiniti znakovi njegove prisutnosti među nama. Oni su raspoređeni od rođenja do smrti čovjeka. Tako uz rođenje imamo otajstvo preporođenja koje zovemo krštenje. Duh Sveti to opečaćuje otajstvom potvrde. Kako bismo mogli Bogu prinjeti žrtvu hvale i od njega primiti hranu za vjernički hod ovom zemljom, ostavio nam je otajstvo euharistije. Na stazama ovoga svijeta Božji i naš neprijatelj stvara zamke. Događa se da budemo zavedeni i da postupimo protivno onome što smo Bogu obećali. On nas čeka na pravome putu i na njega nas vraća, kad shvatimo da smo ludo postupili i kad ga molimo za oproštenje. Radi toga nam je ostavio otajstvo pomirenja. Kad čovjek shvati da mu je na putu prema Bogu potrebna pomoć i to onakva kakav je on sam onda supa u brak. To je otajstvo ženidbe, koje Bog obilno blagoslivlja. Neke Bog izabire iz zajednice vjerujućih da u njegovoj zajednici Crkve vrše svećeničku službu. To je otajstvo svećeništva. Za stanje bolesti i nemoći ostao je s nama u otajstvu bolesničkog pomazanja. Tih sedam znakova na putu našega vjerničkog hoda od rođenja do smrti potvrđuju nam njegovu prisutnost među nama. To su otajstva koja otajuju, otkrivaju i po vidljivim znakovima potvrđuju njegovu nevidljivu prisutnost među nama.

Tako kršćanin i kršćanska zajednica – Crkva, opečaćena njegovim otajstvima, postaje vidljivim znakom njegove nevidljive prisutnosti danas u ovom našem svijetu. »Kršćanine, upoznaj svoje dostojanstvo!« - dovikuje nam papa Leon. Kršćanine budi otajstvo Isusa Krista danas!

br. Vjenceslav Mihetec, OCD

KAKO POMOĆI ZAJEDNICI?

Humanitarno-terapijska zajednica za pomoć ovisnicima – Hosana, dobrovorna je ustanova i nema stalnih izvora prihoda. Svi koji žele svoju pomoć pružiti Zajednici Hosana to mogu učiniti putem računa Zajednice, kojega ona ima otvorena u NLB banci, na broj:

310-174239-35 (dinarski tekući račun)

00-708-0200340.2 (devizni tekući račun)

IBAN: RS35310007080200340264 (obavezno navesti)

usmjeriti sredstva na: "donacija Zajednici HOSANA"

Account with instruction:

NLB BANKA A.D. BEOGRAD; Bulaver Mihajla Pupina 165v; 11070 Novi Beograd, SERBIA;

Swift Code: CONARS22

Beneficiary customer: IBAN International bank account number/

RS35310007080200340264/

PIB: 105153452

matični broj: 08870358

kontakti:

- voditelj: +381/64-9841-678
- svećenik: +381/64-4616-394
- suradnik: +381/64-2862-401
- roditelj: +381/64-6550-015

Adresa:

Zajednica "Hosana"
Beogradski put 436
24224 Stari Žednik
Vojvodina-Srbija
www.hosana.rs
zhosana@yahoo.com

ŠTO JE POTREBNO ZA ULAZAK U ZAJEDNICU?

Prije ulaska u Zajednicu potrebno je napraviti sljedeće:

- obaviti informativni razgovor sa upraviteljem ili voditeljem Zajednice;
- popuniti Pristupnicu Zajednice;
- donijeti test za testiranje na opijate, jer se u Zajednicu ne može ući dok je ovisnik na testu pozitivan;
- uraditi radne dane od 5 do 7 dana – riječ je o razdoblju koje svaki budući štićenik treba iz razloga da se uoči volja za promjenom u momka i njegove teškoće. Tada Upravni odbor procjenjuje je li mu je u stanju pomoći ili ne. Radni dani se obavljaju u zajedništvu s barem jednim od roditelja i traje od jutra do navečer;

Potrebni dokumenti:

- osobna iskaznica;
- zdravstvena iskaznica;
- jedna fotografija osobe koja ulazi u Zajednicu (formata 3x4 cm);

Zdravstvene prevencije ili uvjeti:

- kompletna analiza krvi sa urađenim testovima na HIV, HBV i HCV;
- popraviti zube;
- priložiti potvrdu osobnog liječnika da je osoba ovisnik;
- priložiti potvrdu liječnika ako osoba boluje od neke zarazne, psihičke ili neke druge bolesti;

Ostalo:

- donijeti radnu odjeću i obuću;
- donijeti svečanu odjeću;
- donijeti potrepštine za osobnu higijenu;
- ako je kršten, donijeti potvrdu o krštenju.

„To je vjera naša, njom se dičimo“

**05.09.2010. u 20 sati
Hala sportova u Subotici**

HosanaFest 2010

FESTIVAL HRVATSKIH DUHOVNIH PJESAMA - SUBOTICA

ulaz: 200 dinara

Ulaznice se mogu kupiti
na dan festivala pri ulasku u dvoranu.

Kupnjom ulaznice pomažete život i rad
Humanitarno-terapijske zajednice
za pomoć ovisnicima - Hosana. Hvala!